
Sporočila

Slovenska
minoritska
provinca
svetega Jožefa

3 Uvodnik

4 Iz provincialata

8 Obvestila

10 Iz naših samostanov

25 Iz vzgojnih ustanov

26 Iz naših misijonov

27 Odmevi

Sporočila - glasilo slovenskih minoritov
leto XLV

Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa,
Minoritski trg 1, 2250 Ptuj, Slovenija,
e-pošta: minoriti@rkc.si, <http://minoriti.rkc.si>

Urednik: mag. p. Tomaž Majcen
Odgovarja: p. Milan Kos, prov. minister

Ovitek: Julija Zornik
Tisk: Tiskarna Povše

UVODNIK

Dragi bratje in sestre v sv. Frančišku!

Večina bratvo nas je prejela mašniško posvečenje v mesecu juniju. Tako so nam prav gotovo ti dnevi dani v premislek o prehojeni poti našega duhovništva, ki je za nekatere daljša in za druge krajša. Hkrati pa je to priložnost, da se znamo Bogu zahvaljevati za prejeti dar. Vabim vas, da se tokrat pridružimo veselju našega p. Marijana Cafuta, ki praznuje zlato mašo. Bodimo Bogu hvaležni, da nam ga je podaril, saj je na njemu lasten način veliko storil za našo slovensko minoritsko provinco.

Morda se nas loteva tudi žalost ali celo obup, ko gledamo stanje novih duhovnih poklicev, naj bo v Cerkvi na slovenskem ali v naši provinci. Vendar ob tem želim spomniti na besede sv. Frančiška, ki takole pravi v Nepotrjenem Vodilu: Vsi bratje naj si vneto prizadevajo za zaposlenost s čim dobrim, kajti pisano je: »Vedno delaj kaj dobrega, da te hudobni duh najde zaposlenega«, in spet: »Brezdelje je sovražnik duše«. Zato naj božji služabniki vedno molijo ali kaj dobrega delajo.

Počitniški dnevi, ki so pred nami, nam dajejo priložnost, da se zamislimo sami o sebi in gremo iskat nekaj večjega kakor pa si navadno upamo. Odpravimo se iskat večno, iskat Božje obličje in tako bomo presegli vse meje zemeljskega. Na tem počitniškem potovanju bomo našli hkrati svobodo in pravi dom.

Evangeljski odlomek pove, kako so že Jezusovi učenci usklajevali zaposlenost in oddih: »Apostoli so se zbrali pri Jezusu in mu poročali o vsem, kar so storili in učili. Tedaj jim je rekel: »Pojdite sami zase v samotni kraj in se malo odpočijte!« Mnogo ljudi je namreč prihajalo in odhajalo, tako da še jesti niso utegnili. In odrinili so s čolnom sami zase v samotni kraj. Mnogi pa so jih videli, da odhajajo, in so jih prepoznali. Iz vseh mest so skupaj peš hiteli tja in prišli pred njimi. Ko se je Jezus izkrcal, je zagledal veliko množico. Zasmilili so se mu, ker so bili kakor ovce, ki nimajo pastirja, in jih je začel učiti mnogo stvari« (Mr 6, 30–34).

Vselej ko mislimo, da smo nepogrešljivi; vselej ko mislimo, da sta svet in Cerkev odvisna od našega delovanja brez počitka, se precenjujemo. Nasprotno pa je dejanje prave ponižnosti in poštenosti, da znamo nehati, da priznamo svojo mejo, da si vzamemo prostor oddiha in miru, kakor je namenjen vsakemu človeku. Ne mislim hvaliti lenobe. Potrebno je spremeniti katalog kreposti, ki se je uveljavil v svetu, kjer se zagovarja samo storilnost. Gledanje, strmenje, zbranost, tihota, molitev... so lastnosti, za katere se je treba na delovnem mestu vsaj opravičiti, ker nas ne delajo aktivne.

To se na žalost pokaže tudi v našem redovnem načinu preživljanja prostega časa, ko menjamo življenjski prostor. Mnogi redovniki se ne počutijo dobro, če se ne podajo med množice in gnečo, iz katere so pravzaprav hoteli pobegniti. V resnici pa je nujno potrebno za vsakega redovnika, da se za nekaj časa umakne iz tega umetnega sveta, ki smo ga sami naredili tudi po samostanih, in išče stik z neponarejenim stvarstvom. V umetnem svetu, ki smo ga sami naredili, se Bog ne javlja. Toliko bolj nujno je, da gremo ven iz našega vrveža, da iščemo dihanje stvarstva, zato da bi srečali Boga in mogli spet najti sami sebe ter brate okrog nas.

Sv. Frančišek se je umikal v samotne kraje in po intenzivnem srečanju z Gospodom odhajal med brate in ljudi. Sem se sposoben in pripravljen vsaj nekaj dopustniških dni umakniti v samoto na srečanje z Gospodom, da bom lahko ob začetku novega pastoralnega leta z navdušenjem in veseljem ter živim izkustvom Boga stopil med množico, ki čaka pričevalca. Hvala Bogu, na voljo nam je kar nekaj samostanov doma in v tujini, kjer si lahko privoščimo takšne trenutke.

Vsem vam, dragi Frančiškovi bratje in sestre, kakor tudi bralcem Sporočil želim veliko duhovnih doživetij in telesne sprostitve v počitniških dneh!

p. Milan Kos
prov. minister

IZ PROVINCIALATA

XXXII. seja provincialnega defnitorija

V minoritskem samostanu Matere Božje na Ptujski gori je bila 27. aprila 2017 XXXII. seja provincialnega defnitorija.

1. Refleksija duhovnega kapitlja. Vsebinsko je bil kapitelj dobro pripravljen. Predavatelji so govorili preprosto in konkretno. Veliko smo lahko slišali in se spraševala o našem načinu življenja; da je moč apostolata v molitvi, da je potrebno znati razločevati znamenja časa, goreti in se darovati ... Spraševali smo se, kako prebuditi v bratih gorečnost za lepoto Brezmadežne in podaritve življenja le Njej. Predsedniški svet bo do naslednje seje provincialnega defnitorija pripravil duhovne spodbude za naše redovno življenje in naš apostolat.
2. Seznanili smo se z odgovorom romunske province glede afiliacije p. Mateia Sentesa v našo provinco. Po njihovem pozitivnem odgovoru je p. Matei Sentese afilirani v Slovensko minoritsko provinco sv. Jožefa do konca leta 2020.
3. Personalne zadeve: provincial se je pogovarjal z generalom p. Marcom Tasco glede vrnitve p. Igorja Salmiča v Slovensko minoritsko provinco, ker se njegova služba vzgojitelja v Seraficu v tem letu izteče. General je načelno odobril vrnitev v začetku prihodnjega leta 2018.
4. Generalni asistent p. Miljenko Hontić je pripravil vizitacijsko poročilo ob generalni vizitaciji v naši provinci.
5. Sprejeli smo predlagani osnutek dogovora z ljubljansko nadškofijo glede investicijskih vlaganj v župniji sv. Petra v Ljubljani na stavbi samostana sv. Maksimiljana Kolbeja.

XXXIII. seja provincialnega defnitorija

V minoritskem samostanu sv. Antona Padovanskega je bila 8. junija 2017 XXXIII. seja provincialnega defnitorija.

1. Srečanje z brati in pogovor o bratskem življenju ter apostolatu, ki ga opravljajo.
2. Br. Vladimirju Rufinu Predikaku smo dovolili polaganje slovesnih zaobljub. Slovesnost bo 1. oktobra 2017.
3. Personalna zasedenost: p. Danilo Holc bo s 1. avgustom 2017 prevzel službo kaplana v bolniški župniji. Na obisku v Sloveniji je bil provincial iz Romunije in ob tej priložnosti je bila z naše strani izražena prošnja, da bi nam tudi v prihodnje personalno pomagali še s kakšnim bratom in poslali na študij tudi kakšnega ponovinca.
4. Sprejeli smo duhovne spodbude ob sklepu duhovnega kapitlja. Prov. asistentu Vojske Brezmadežne p. Dominiku Tikviču smo določili dva sodelavca p. Danila Holca in br. Vladimirja Rufina Predikaka.
5. Duhovne vaje v Olimju bodo od 18. do 23. junija 2017. Voditelj bo p. Janez Kmetec.
6. 27. junija 2017 bo potekal bratski dan. Ogledali si bomo nekdanjo minoritsko cerkev in samostana v Mariboru. Program bomo nadaljevali s sv. mašo in bratskim druženjem.
7. Vizitacijsko poročilo gen. vizitatorja p. Miljenka Hontića je prevedeno in bo v kratkem posredovano bratom.
8. Osrednje praznovanje 80 let naše prisotnosti na Ptujski Gori bo v petek 30. junija 2017. Ob tej priložnosti bomo izdali knjigo, ki jo je napisal prof. dr. Bogdan Kolar SDB.

p. Dominik Tikvič
tajnik province

DUHOVNI KAPITELJ BRATOV MINORITOV

Potekal je od 25. do 27. aprila 2017 v minoritskem samostanu na Ptuju in na Ptujski Gori. Osrednja vsebina je bila: *Manjši Frančiškov brat in njegova pobožnost do Marije*.

Naš ustanovitelj sv. Frančišek Asiški je imel navado sklicati brate, da se je z njimi pogovarjal o Božjem kraljestvu. Tudi bratje so si želeli srečanja s sv. Frančiškom, da bi drug drugemu odkrivali dušo ter se spodbujali k prenovi življenja (prim. 1 Cel 30). »In ko so vse zemeljsko prezrli in se osvobodili sebičnosti, so vgradili vsa čustva ljubezni v bratstvo ter so si prizadevali sami sebe darovati, da bi bilo enako poskrbljeno za potrebe bratov. Radi so se shajali, še rajši so bili skupaj; vsem je bila težka oddaljenost, grenka ločitev, bridko slovo« (1 Cel 39).

Sv. Frančišek je prav tako provincialne ministre spodbujal k srečevanju z brati, da se pogovorijo o vsem, kar se nanaša na Boga (1 FVod XVIII, 1). Takšna priložnost je bila dana v teh dneh tudi nam bratom, ki smo bili zbrani na duhovnem kapitlju. To je bil izredno močan čas našega duhovnega in bratskega življenja v slovenski minoritski provinci. Zanj smo se odločili v letu, ki je zaznamovano na poseben način z Marijansko pobožnostjo. V smislu tega je bila tudi naša osrednja duhovna vsebina: *Manjši Frančiškov brat minorit in njegova pobožnost do Marije*.

V tem letu obhajamo 100-letnico ustanovitve Vojske Brezmadežne. P. Raffaele di Muro OFM Conv – generalni asistent za Vojsko Brezmadežne na ravni našega Reda nam je spregovoril o ustanovitvi tega Marijanskega gibanja, 16. oktobra 1917 v Rimu pod vodstvom p. Maksimilijana Kolbeja skupaj s šestimi brati. Vojsko Brezmadežne je Kolbe opisal kot »globalno vizijo katoliškega življenja v novi obliki. Močno je povezana z Brezmadežno, našo posrednico pri Jezusu« (KS 1220). Odprta je za laike, klerike in redovnike. Temelji na sodelovanju pri spreobrnjenju ter posvečenju vseh ljudi, tako da je s tem čimbolj proslavljena Presveta in nedeljena Trojica (prim. LG 69). Člani Vojske Brezmadežne vsak dan obnavljajo svojo posvetitev Brezmadežni s kratko molitvijo: *O, Marija, brez madeža spočeta, prosil za nas ...* Sv. Maksimilijan Kolbe je zapisal: *Želim vam, da bi se*

vsak dan, vsak trenutek bližali Brezmadežni, da bi jo vedno bolj spoznavali in jo vedno bolj ljubili; da bi vas vedno bolj prevzemale njene misli, nameni in čustva, da bi vas prešinjala njena ljubezen do Jezusa ... Z eno besedo: da bi madeži greha in nepopolnosti bili vedno manjši in redkejši.

Aktualnost tega Marijanskega gibanja lahko začutimo iz sporočila zaslužnega papeža Benedikta XVI. članom Vojske Brezmadežne: *Vi imate velik vzor svetosti, profesionalnosti in ponižnosti. Cerkev zelo potrebuje in pričakuje vašo pomoč. Prosim vas, da se ne obotavljate iti naprej z zaupanjem in upanjem. Vaša karizma je aktualna, zato obnovite svoje članstvo in svoje navdušenje. Naj vam Blažena Devica Marija in sv. Maksimilijan izprosita, da boste ubožni misijonarji ljubezni in usmiljenja Jezusa Kristusa.*

Provincialni minister hrvaške minoritske province p. Josip Blažević nam je spregovoril na temo: *Krščanstvo in nova religiozna gibanja – kaj današnji človek išče na duhovnem področju in kaj mu lahko ponudimo bratje minoriti z Marijanskim gibanjem Vojske Brezmadežne*. Saj je bila v tistem času tudi Vojska brezmadežne odgovor p. Maksimilijana Kolbeja na močno prostožidarsko gibanje tedanjega časa.

Bratje minoriti se v tem letu hvaležno spominjamo tudi 80-letnice naše prisotnosti v Marijinem romarskem svetišču na Ptujski Gori. Tako nam je profesor dr. Bogdan Kolar SDB osvetlil zgodovino tega romarskega svetišča ter pastoralno delo naših bratov v njem.

Obenem nas je 100-letnica fatimskih prikazovanj spodbudila, da smo ob duhovnih spodbudah g. Cirila Čuša na temo: *Pomen redovnikove in duhovnikove posvetitve Marijinemu Srcu*, opravili osebno posvetitev kakor tudi posvetitev celotne slovenske minoritske province.

Duhovni kapitelj smo sklenili s slovesno zahvalno mašo na Ptujski Gori. Evharistično daritev je ob somaševanju bratov slovenske in hrvaške province vodil generalni asistent p. Miljenko Hontić.

V upanju, da nam bo ta milostni čas pomagal po vzoru Marije odgovoriti na izzive sedanjega časa, želimo biti bratje minoriti zvesti pričevalci odrešenjskega oznanila z Frančiškovim zaupanjem v Božjo pomoč in Marijino varstvo.

p. Milan Kos, prov. minister

Duhovni kapitelj slovenske minoritske province

Ptuj – sv. Peter in Pavel, 25.–27. april 2017

**DUHOVNA SPODBUDA BRATOM
ZA ŽIVLJENJE V DUHU
VOJSKE BREZMADEŽNE**

Vojska Brezmadežne je konkretna spodbuda za katoliško življenje redovnikov, duhovnikov in laikov. Prvo področje oznanjevanja je naše lastno srce. Iz našega notranjega molitvenega življenja mora izhajati vsaka dejavnost in gorečnost. Ko se bomo sami navdušili in videli potrebo po zveličanju ljudi, se bomo dejavno vključili in širili pobožnost do Marije in se podali na Kristusov misijon.

Pri tem spodbujamo, da se bratje za svoje posvečenje in posvečenje drugih poslužijo nadnaravnih in naravnih sredstev:

Nadnaravna: molitev in darovanje lastnega trpljenja (vsakodnevna posvetitev Mariji in molitev *O, Marija Brezmadežna spočeta ...*, poživitev prvih sobot ...),

Naravna: iznajdljiva uporaba vseh legitimnih sredstev (objave na internetu, tisk, deljenje zgibank, ki bodo ob priložnosti letošnje 100. obletnice M. I. natisnjene, delitev čudodelnih svetinjic ...).

Bratje slovenske minoritske province pa bodimo pozorni predvsem na spodbude za naše redovno življenje:

- a) Poslušnost Svetemu Duhu: vsakodnevna molitev za razločevanje, kaj si Gospod želi, da je moj konkretni apostolat danes?
- b) Živeti Božjo besedo: kako naj danes uredim Božjo besedo, ki mi jo Gospod daje na pot kot popotnico za današnji dan?
- c) Sposobnost odkrivanja novega poslanstva: ali sem sposoben opustiti nekaj, kar ni več rodovitno in se lotiti novih, aktualnejših stvari? Ali sem sposoben prepoznati, da sem neko poslanstvo že končal in se lotiti novega izziva?
- d) Redovniška zaobljuba pokorščine in bratstvo: koliko opravljam svoje delo v soglasju s predstojnikom, brati? Ali verujem, da je pokorščina in poslušnost bratom večji blagoslov pri osebni posvečenju in posvečenju ljudi kot pa moj osebni projekt brez soglasja predstojnika in bratov?
- e) Vključevanje bratov: ali se znam v smislu duhovnega uboštva odpovedati individualizmu ter sodelovati z drugimi ali v svoje projekte vključevati druge?

O teh spodbudah naj se vsaka skupnost pogovori na samostanskem kapitlju ter naredi kakšen konkreten sklep na skupni ravni, posamezni brat pa na osebni ravni. Sadovi kapitlja bodo bogatejši, če bodo bratje po določenem obdobju na samostanskem kapitlju naredili še skupna refleksijo.

Spodbudo je pripravil predsedniški svet duhovnega kapitlja.

SREČANJE CEF-a Nemčija – Siessen, 8.–12. maj 2017

Tokratno spomladansko srečanje smo imeli v Nemčiji – Siessen v samostanu sester Frančiškank.

NOVO VODSTVO CEF-a

Na rednih volitvah je bilo izvoljeno novo vodstvo federacije:

P. BERNHARDIN M. SEITHER, prov. minister nemške province – predsednik

P. DANIELE BROCCA, prov. kustos avstrijsko-švicarske prov. kustodije – podpredsednik

P. KONRAD SCHLATMAN, član nemške province – tajnik in ekonom

PRENOVA GENERALNIH STATUTOV

Pri prenovi *Konstitucij* sodelujejo vsi bratje iz našega Reda. Obnova *Generalnih Statutov* pa bo potekala na ravni federacij, kar pomeni, da sodelujejo predstojniki posameznih jurisdikcij. Tako smo že na tem srečanju veliko časa posvetili seznanjanju z novimi predlogi posameznih členov in seveda podali svoje pripombe in nove predloge. Delo bomo nadaljevali posamezno in skupaj nadaljevali na jesenski konferenci.

POROČILA IZ POSAMEZNIH JURISDIKCIJ

Provincialni ministri in ostali predstojniki posameznih jurisdikcij so podali poročilo o redovnem življenju in apostolatu v posameznih jurisdikcijah ter predstavili načrte za prihodnost.

PRENOVA KONSTITUCIJ

P. Janez Kurbus je poročal o delu Komisije na ravni Reda za prenovo *Konstitucij*. Komisija je praktično končala delo. Pričakuje še odgovore posameznih jurisdikcij na VI. poglavje. Veliko stvari se je prav iz tega poglavja preneslo v *Generalne Statute*. Predvsem iz praktičnih razlogov, ker je pozneje mogoče lažje menjati zakonodajo *Generalnih Statutov*, kot če je potrebno menjati zakonodajo v *Konstitucijah*.

INFORMACIJE IZ GENERALNE KURIJE

Generalni asistent p. Miljenko Hontić je predstavil novosti iz generalne kurije.

V generalni kuriji je imenovan novi gvardijan, ker je dosedanji postal prov. vikar padovanske province.

Imenovan je tudi novi postulator Reda (brat iz Romunije). Dosedanji se je vrnil v Zambijo.

Kurija išče novega brata, ki bo odgovoren za statistiko Reda.

V Srednji Italiji je bila ustanovljena nova provinca sv. Frančiška, ki je nastala iz 5 dosedanjih provinc. Razmišlja se, da bi kustodija Svetega samostana bila vključena v to provinco.

Potekajo priprave za ustanovitev nove Frančiškove univerze v Rimu 2018, ki bi bila sestavljena iz vseh treh dosedanjih (minoritske, frančiškanske in kapucinske) in TOR-a.

Vodstvo Reda želi ustanoviti skupaj s frančiškani in kapucini skupnost v bližini Jeruzalema (Emavs), ki bi bila namenjena permanentni vzgoji bratov.

Leta 2018 bo v Assisiju Giovanni verso Assisi. Brate vabimo, da se že sedaj angažirajo in z mladimi sodelujejo pri tem dogajanju.

SREČANJE PONOVINCEV – CEF-a

Letošnje srečanje ponovincev je bilo v Angliji, in sicer v karmeličanskem samostanu blizu Canterburiya. Navzoči so bili ponovinci iz Anglije, Hrvaške in Slovenije. Srečanje je bilo lepo pripravljeno s strani odgovornega za vzgojo v CEF-u p. Josefa Fischerja. Osrednja vsebina je bila: *Frančiškovi bratje in njihova pobožnost do Marije*. V letu 2018 bo srečanje ponovincev v Schwarzenbergu – Nemčija. Vsebina: Frančiškove molitve.

EKONOMSKO POROČILO – CEF-a

Ekonom p. Janez Kurbus je podal redno letno ekonomsko poročilo prihodkov in izdatkov CEF-a. V tem letu ne bomo zbirali prispevkov, ker še imamo denar v blagajni.

TERMINI CEF-a

6.–10. 11. 2017 – Dunaj

21.–25. 5. 2018 – poljski bratje (Varšava)

15.–19. 10. 2018 – romunski bratje

Kongres M. I. v Rimu

16.–20. 10. 2017

Na ta kongres bodo povabljeni le posamezni bratje, ki so intenzivno vključeni v delo M. I.

Izredni generalni kapitelj

24. 7.–14. 8. 2018 Rim

p. Milan Kos, prov. minister

OBVESTILA

ROMANJE DRUŽIN V ASSISI od 16. do 21. julija 2017

Družine in drugi prijatelji sv. Frančiška, bomo poromali v kraje, ki jih je svetnik zaznamoval s svojo navzočnostjo. Po njegovih stopinjah bomo odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotorih pod asiškim nebom, v preprostosti in bratskem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začutiti čudovitost pristno človeškega ... Skratka priložnost, da prisluhnemo sebi ter odpremo srce Božjemu »dotiku« po sv. Frančišku in sv. Klari.

Voditelja: **p. Danilo Holc**, tel.: 031-443-200, e pošta: danilo.holc@rkc.si in **p. Damjan Tikvič**, tel.: 031-834-720, e pošta: damjan.tikvic@rkc.si.

Prijave sprejema **p. Danilo Holc**

Zadnji teden meseca avgusta, od 20. do 27. avgusta 2017, bo romarski dom v Olimju odprl vrata fantom, ki bi radi od blizu spoznali redovno življenje minoritov – manjših bratov sv. Frančiška.

Mnogi fantje in samski možje srednjih let čutite veselje do duhovnega poklica vendar se vam zdi ta življenjska pot pretežka in cilj nedosegljiv.

Vendar ni tako, le nekaj poguma je potrebno in zaupanja v Božjo pomoč.

Bratje minoriti bi radi vsem, ki čutite v sebi duhovni poklic – duhovnika ali redovnega brata, to malo lučko, ki gori v vaših srcih, spremenili v jasno luč, v kateri boste spoznali, da je življenje z Bogom lepo in srečno. Z nami boste živeli, delali in molili.

Prijavite se lahko na telefon ali e-naslov: p. Ernest: 031-242-675; e-pošta: ernest.benko@rkc.si

S KOLESOM PO MARIJINIH ROMARSKIH SVETIŠČIH

od 28. do 30. avgusta 2017

Ob 100. obletnici ustanovitve Vojske Brezmadežne in Marijinih prikazovanj v Fatimi te bratje minoriti od 28. do 30. avgusta 2017 vabimo na kolo.

Obiskali bomo nekaj samostanov in Marijine romarske cerkve, ki jih vodimo bratje minoriti. Pot nas bo vodila od Olimja prek Ptujске Gore, Haloz, Ptuja vse do Turnišča v Prekmurju. Seznanjali se bomo z življenjem bratov minoritov, sodelovali pri njihovi skupni molitvi, spoznavali prelepe konce naše čudovite domovine ...

Na poti se nam lahko s kolesom pridružite kjerkoli in nas lahko kadarkoli zapustite. Ob prijavi nas seznanite.

Na dan bomo prevozili cca 80 km.

PRIJAVE in INFORMACIJE: p. Damjan Tikvič,
tel.: 031 834 720, e pošta: damjan.tikvic@rkc.si

ODMIK ZA ŠTUDENTE

od 22. do 24. septembra 2017

Pred začetkom novega študijskega leta te vabimo na odmik, duhovno pripravo na novo študijsko leto.

Odmik se bo odvijal od 22. do 24. septembra 2017 v domu duhovnih vaj minoritskega samostana Sveta Trojica v Halozah, po Haloški planinski poti, v Marijinem romarskem svetišču na Ptujski Gori ...

Namenjeno vsem študentom.

Predvideni dar: 25 €

PRIJAVE in INFORMACIJE:
p. Damjan Tikvič,
tel.: 031 834 720,
e pošta: damjan.tikvic@rkc.si

Duhovne vaje za ministrante 2018

I. od 9. do 11. februarja 2018 (čas informativnih dnevov)

II. od 23. do 25. februarja 2018

IZ NAŠIH SAMOSTANOV

Minoritski samostan sv. Petra in Pavla

Starodavni samostan sv. Petra in Pavla na Ptujju je v času od posta pa do današnjega junijskega dne, ko pred nas vstopa lep praznik Svetega Rešnjega Telesa in za našo župnijo in samostan tudi praznik zavetnikov sv. Petra in Pavla, doživel kar burni čas in dogodke. V postnem času je bil 19. marca križev pot mesta Ptujja, ki ga je gospa Dorica Emeršič povzela po svojem možu Jakobu Emeršič. Letos je potekal že petič po ptujjskih ulicah, s pričetkom v cerkvi sv. Jurija, nato po ulicah Ptujja do cerkve sv. Petra in Pavla. Cvetna nedelja je bila res vsa v zelenju in cvetju in na našem dvorišču in cerkvi se je to zelo poznalo, saj je čistilna akcija trajala kar nekaj časa. Velikonočna procesija je bila veličastna in je zaobjela cel samostan in še nekaj prostora zunaj samostana in parkirnega mestnega ozemlja. Le pokanja in petard tokrat ni bilo, kar je malo uspavalo samo procesijo.

Seveda so se v samostanu zvrstile še mnoge druge prireditve. Haložani so v aprilu zopet organizirali ocenjevanja vin, zato je seveda bil tudi kakšen tihi spodrseljaj v obljudi 40 dni brez alkohola. Pa mislim, da bo letos verjetno kar daljše obdobje brez alkohola, ko je spomladanska pozeba pobrala mnoge trte in seveda pridelka ne bo. Kakor da je Gospodar narave vedel, da imamo fratri v samostanu radi sadje in zelenjavo, nam ni veliko

pozeblo, temveč je ostalo veliko češenj, marelic in breskev. Običajno so farani prinesli kakšen slasten sadež v samostan, tokrat so oni hodili po češnje v samostan, seveda samo za prve »lušte«, ker je češnja mala.

Od župnijskega in pastoralnega dela je vredno omeniti birmo, ki je bila za dve župniji skupaj v naši cerkvi 30. aprila 2017. Skupaj je bilo iz župnije sv. Jurija in sv. Petra in Pavla 86 birmancev, iz naše župnije 32, nekaj pa še iz drugih župnij dekanije. Isti dan je bila birma tudi pri sv. Ožbaltu, kjer je bilo prav tako okrog 30 birmancev. Tudi nedelja sv. Florijana je bila slovesna, saj sta prostovoljni gasilski društvi iz Spuhlje in Turnišč poplepšali praznovanje z lepim številom prisotnih gasilcev. Veselje je bilo pogledati tudi mladinske in otroške gasilske vrste. Ob koncu maja, natančneje 28. maja, je 22 otrok prvič prejelo Jezusa v Sveti hostiji. Lepo jih je bilo videti, saj so imeli vsi enaka oblačila in so bili kakor angelčki v belih oblekah. V maju vsako leto gostimo tudi razstavo kmečkih dobrot – Dobrote slovenskih kmetij. Tudi letos je bilo tako. Tri dni smo bili bolj ujetniki, saj so vsak izhod ali vhod posebej preverjali. Tu in tam se še zdaj, po nekaj tednih, na naši mizi najde kakšna dobrot, ki je, po dobroti sorodnice pokojnega patra Martina Vidoviča gospe Barbare, zašla v našo kuhinjo. Naša gospodinja Betka se seveda prav nič ne jezi, čeprav ji shranjene stvari zavzemajo prostor v hladilniku ali zmrzovalniku in ni prostora za kaj drugega. V mesecu maju, posvečenem majniški Kraljici, so se srečanja z otroci odvijala zunaj naše cerkve pri podružnici sv. Roka in pri križu v Spuhlji. V domači cerkvi smo imeli bolj šmarnice za odrasle zjutraj in zvečer. V maju je bilo tudi srečanje vseh zakonskih skupin ptujjske in završke dekanije. Tokrat smo bili gostje videmske zakonske skupine, ki nas je sprejela na podružnici Sela v tamkajšnji gasilski dvorani. Povabili so nadškofa in metropolita g. Alojzija Cvikla. Gotovo bodo bratje iz sv. Vida kaj več napisali o tem dogodku. Bila pa je navzoča tudi RTV Slovenija, iz uredništva verskega programa, zato je možno videti še

kakšen utrinek tudi v arhivu. Tudi v mesecu juniju življenje pri nas ne miruje. Na praznik Svetega Duha – Binkošti (4. junija 2017) – je v župniji sv. Ožbalta bil blagoslov obnovljenega zvonika. Blagoslov je opravil naš provincial p. Milan Kos. To je bilo nekaj posebnega, saj so sodelovala kar tri gasilska društva in po blagoslovu vode v gasilskih cisternah namesto običajnega »aspergila« so z blagoslovljeno vodo s močnim curkom do vrha zvonika »požegnali« in oprali ves zvonik. To so naredili tako strokovno, da zraven stoječi niso dobili nobene kaplje blagoslovljene vode. Seveda, kot se spodobi, je ob koncu blagoslova sledila tudi pogostitev. Hiša »Gastro« je »častla« golaž za vse, domačini pa sladke stvari in pijačo. Posebej se je v tej smeri trudil p. Matei Sentes, ki v večini vodi to župnijo. Pridno pa mu pomagajo tudi različni sodelavci v župniji. Seveda, dolgovi še niso poravnani in še iščejo botre, saj so stroški kar veliki. Pravi, da bo cena kar tam okrog 28.000,00 evrov.

V našem refektoriju oz. minoritski dvorani je bilo 5. junija srečanje vseh treh ptujskih župnijskih pastoralnih svetov. Naš ptujski župnik in gvardijan pater Dominik Tikvič se je seveda dobro pripravil na to srečanje. To je bilo živahno, saj je vsak župnijski svet hotel vedeti, zakaj ni več tako kot je bilo prej, ko so na Ptuju bili še bratje kapucini. Seveda se zavedajo, da je sedaj pač drugačna situacija in da duhovnikov in redovnikov primanjkuje.

Res je, da redovniki še vedno malo razvajamo naše župnije. Če pa pogledamo sami sebe in naše vrste, pa tudi uvidimo, da smo vedno starejši, onemogli in »betežni«. Zato upravičena prošnja in molitev: »Gospod, pošlji delavcev na svojo žetev!« V poletnem času bo tudi urnik maš v naši cerkvi sv. Petra malo spremenjen.

Gotovo bi bilo treba omeniti še veliko stvari. Bratje seveda pomagamo po svojih močeh tudi po drugih župnijah in skoraj ni nedelje ali praznika, da bi bili vsi navzoči v domačem samostanu. Pred nas stopa praznik Svetega Rešnjega Telesa, ki ga bomo na Ptuju počastili s procesijo po mestnih ulicah, ki poveže vse tri župnije in je res nekaj posebnega. Tudi razna društva, gasilci in upokojenci sodelujejo s svojimi prapori, ptujski pihalni orkester pa polepša in poživi samo procesijo. Ob koncu si seveda po dobri uri sprehoda po ptujskih ulicah, večkrat tudi po soncu in vročini, zaslužimo kakšno osvežitev in okrepitev, ki jo pripravi vsako leto druga župnija. Praznik zavetnikov župnije sv. Petra in Pavla na Ptuju pa bo seveda na sam god zvečer ob 19. uri zelo slovesen. Na Petrovo bomo obhajali še zlati mašni jubilej našega doktorja patra Marijana Cafuta. Sicer pa, on že nekaj časa obhaja v različnih župnijah in okoliščinah svoj jubilej. Njegovo opravičilo je: »Saj nisem kriv, če pa me povabijo, se spodobi, da se odzovem!«. Tako ste vabljeni na Petrovo, ko smo mnogi bili posvečeni v duhovnike, da bi skupaj obhajali ta spomin in se Bogu zahvalili za ta vzvišeni zakrament, obenem pa prosili za nove redovniške in duhovniške poklice. Verjetno pa bodo Sporočila prišla na dan prav na ta praznik. Vseeno pa čestitke za različne duhovniške jubileje.

Vsem želimo lepe dopustniške dni, če jih boste seveda uspeli izkoristiti, če pa vas pot zanese na Ptuj, pa vabljeni na kaj hladnega v klet ali v samostansko obednico (seveda, če imate srečo, da najdete koga doma!).

V imenu vseh, p. Janez Kmetec, Goleški

Filialna hiša sv. Doroteje

Zadnji trenutek se oglašam tudi iz Dornave. Novice so podobne kot drugod. Pa vendar so po dornavsko obarvane. Podpisani še vedno hodim okoli zdravnikov. V dolgih rokih in nato v čakalnih vrstah se pač učim potrpežljivosti. Hvala p. Slavku, da me je priporočil zdravnici v Ljubljani, ki me pošilja na vse mogoče preiskave. Tudi br. Robi mi je v veliko pomoč, bodisi z raznim urejanjem nadomestila, prevozi in s postrežbo.

Šmarnice za otroke so lepo potekale, kar gre za sluga petim animatorkam, ki so poskrbele za vse. Odraslih je bilo letos manj, pravijo, da zaradi dela.

1. maja so dornavski gasilci imeli obilo dela, saj so pri družini Majcen zgoreli vsi štirje avtomobili in dve stanovanji. Župnijska Karitas se je aktivno vključila v razne pomoči. Zaprošili smo za finančno pomoč na dekanijski ravni in jo tudi dobili. Tudi nabirka poročne maše in ene nedelje je šla prizadeti družini. Pomoč v hrani in oblačilih ni bila potrebna, pomagali so sorodniki in prijatelji ... Sv. Florijan, varuj nas časnega in večnega ognja.

Prvoobhajancev je bilo letos 24. Slovesnost je bila lepo pripravljena in je potekala v splošno zadovoljstvo.

Zaključili smo že tudi z veroukom. Za spričevala mnogim ni mar.

Tudi na gospodarskem področju nekaj migamo. V cerkvi bi radi posodobili razsvetljavo s sodobnimi svetili. Na seji ŽPS smo sprejeli sklep, da nabavimo nov lesteneč za v cerkev. Obstoječega pa prestavimo v prezbiterij. Začenjamo zbirati sredstva. Boter pri krstu in birmi ne moreš biti, lahko

pa si pri lestencu. Se priporočamo in vse lepo pozdravljava.

p. Emil Križan

Minoritski samostan sv. Frančiška

Velikonočni prazniki so že zdavnaj za nami. Za nami je tudi praznovanje sv. Antona Padovanskega, katerega smo obhajali nadvse slovesno ob navzočnosti koprškega škofa ordinarija, dr. Jurija Bizjaka. Udeležba je bila vse štiri dni zadovoljiva. Na sam praznik smo se, kot vedno, po slovesnosti zbrali v križnem hodniku in nazdravili godovnjakom in drugim slavljencom. Po tem druženju je sledila »ribja« večerja. Prišle so tudi sestre dominikanke, ki po tolikih letih zapuščajo Piran in odhajajo v druge skupnosti. Vzrok je, da nimajo sester, ki bi jih lahko nadomestile, in zato taka odločitev njihovega vodstva. Zelo jih bomo pogrešali.

Začela se je že kopalna sezona. Samostan se polni z raznimi skupinami. Največ je seveda šolarjev, pa tudi drugih starejših skupin ne manjka. Poletna sezona pa se uradno začne 24. junija 2017, ko k nam pridejo Štajerci iz naših župnij.

V cerkvi in v križnem hodniku je že bilo nekaj koncertov. Naš samostan je ob 325. obletnici rojstva Giuseppeja Tartinija (1692) organiziral koncert za orgle in trobento. Izvajana so bila dela Tartinija, Albinonija in drugih skladateljev. Na orgle je igrala mlada organistka Metoda Kink iz Celja in še mlajši trobentar, moj pranečak Anžej Remšak iz Ruš. V križnem hodniku je lepa razstava društva

Anbot iz Pirana in fotografa Ubalda Trnkoczija o življenju v Piranu in okolici po letu 1918 (prvi svetovni vojni). Razstava bo na ogled vse poletje.

V septembru pa bo že nova – mednarodna – o kulturni terasasti krajini, ki je bila postavljena na 3. svetovnem srečanju najprej na Kitajskem, potem v južni Ameriki, v Italiji (Padova) in sedaj pride v Slovenijo – v naš križni hodnik in nato na Hrvaško. Prava plejada koncertov pa bo v mesecu juliju, avgustu in še v septembru.

Med žalostnimi zadevami naj omenim, da je zgornji sloj ometa na zvoniku začel odpadati in da je že bilo izvršeno prvo popravilo. Le nekaj dni za tem se je začel luščiti omet na drugem koncu. Dobro je, da je vse to še nekaj časa pod garancijo. Še do danes niso ugotovili, kaj je bilo narobe pri sanaciji. Te popravke bomo izvršili šele v jeseni, ko ne bo tako vroče.

Naslednje leto bo 500. obletnica Carpacciove slike in bi radi, da slika vsaj za nekaj časa (če že ne za vedno) pride na razstavo v Piran. Čakamo odgovor iz Italije. Ob tem bi organizirali mini simpozij in imeli kakšen odmeven koncert ali kaj podobnega. O tem boste pravočasno obveščeni.

S pomočjo naše Province pa nadaljujemo z obnovami. Pripravljamo vse potrebno za obnovo zakristije. Pod varstvom kulturne dediščine sta dve

omari in ena vrata, ki jih vsekakor ne moremo odstraniti, temveč le obnoviti. Čaka nas veliko dela in pogovorov, preden bo vse urejeno za začetek obnovitvenih del.

To bi bilo za zdaj.

Morje ima že 26°. Želimo vam lepe počitniške dneve in vse dobro.

p. Slavko Stermšek
gvardijan

Minoritski samostan sv. Vida

Bog vas živi in lep pozdrav iz videmske samostanske skupnosti. S tem, ko z vami delim lepe in manj lepe trenutke iz našega samostana, se oziram tja nekje do velike noči. Čeprav se manj lepih trenutkov niti ne morem spomniti. Vse je bilo v znamenju praznovanj. Skupaj smo posebej lepo praznovali Mickin rojstni dan. Povabili smo še nekatere bolj zaslužne žene in se skupaj zapeljali k Taverni v Slovenske gorice. Mladi so se lepo pripravljali na oratorij, saj smo bili na pripravljalnem vikendu pri sv. Ani v Cirkulanah. Birmanci so opravljali izpite pred birmo in jih opravili z večjo ali manjšo muko. Tako je bila tudi devetdnevnica pred birmo, kjer je birmance obiskal birmovalec, upokojeni nadškof Franc Kramberger. Imeli smo prvo sv. obhajilo na Selah in potem še na Vidmu. Bili so mnogi krsti, poroke, še največ pa pogrebov. Bila pa so tudi razna slavljenja in srečanja mnogih skupin, ki se redno srečujejo. Na Selah je naša župnija gostila zakonske skupine dekanij Ptuj in Zavrč. Med nami je bil nadškof Alojz Cvikel, ki nas je lepo nagovoril. Imeli smo tudi duhovno-kulturni program. Naši zakonci s p. Tarzicijem so vse lepo pripravili in izvedli.

Tudi za Vidovo nedeljo nekaj pripravljamo, pripravili smo bogat srečolov. Denar pa zbiramo za obnovo notranjosti župnijske cerkve, ki naj bi se začela nekje v jeseni. V cerkvi bomo imeli orgelski koncert Anite Kralj in še kakšne njene učenke ter folklorne skupine iz Nina pri Zadru. Junij je kar razgiban, Antonovo, Vidovo, Janževo ...

Lep pozdrav! Zraven pa še slika cvetoče Božje lekarne sv. Vida.

p. Janez Ferlež

Minoritski samostan Svete Trojice

Lep pozdrav iz haloških krajev!

Kakor vedno, tako nas je tudi sedaj čas presenetil, ker moram nekaj napisati za provincijska Sporočila.

Kakor drugod, so tudi za nami živahni in bogati velikonočni dogodki. Kot vsako leto smo se tudi letos podili po hribih in dolinah in ljudem blagoslavljali velikonočna jedila ter jih vabili k slovesnemu bogoslužju velike sobote, kjer vsi obnovimo krstne obljube. Žal pa so naša vabila naletela na gluha ušesa in k obredu velike sobote so prišli samo tisti najbolj zvesti. Tu se vidi, kako malo ljudje dajo na duhovnikovo povabilo.

Drugače pa je v naši hiši skoraj vse leto zelo živahno, ker se zvrstijo mnoge birmanske skupine in tri dni preživijo na duhovnih vajah, da se boljše pripravijo na zakrament sv. birme. O tem bo verjetno kdaj drugič kaj več napisal vodja duhovnega centra. Zdaj, ko je bilo mesec dni zatišje, smo na hitro obnovili spodnje dve sobi, kjer so svoj čas

živele sestre in še kdo. Začasno se misliva preseliti v te sobe dva, ker nas čaka neprijetno delo - obnova bivanjskih prostorov samostanske skupnosti. Hudo je to, ker je vse natrpano in dejansko nimamo več kam seliti stvari. Upamo pa, da nam bo z dobro voljo tudi to uspelo uresničiti. Sicer pa, v kolikor po tihem slišim komentarje v provinci, se ne splača obnavljati, ker ne bo več ljudi, ki bi jih dali v te prostore.

Na trojiško nedeljo pa je bilo pri nas malo bolj slovesno, ker smo razen telovske procesije obhajali tudi zlato mašo p. Marijana Cafuta. Z njim sva štiri leta bila skupaj v stari šoli, potem so jih preselili v Zgornjo Pristavo in me je on pustil zadaj. Potem sva spet bila leto dni skupaj v noviciatu na Cresu in potem me je spet pustil zadaj, tako je on že zlatomašnik, jaz pa še capljam za tem ciljem. Nič ne vemo, kaj koga čaka. Spomnimo se primera p. Gaudencija, ki se je zelo veselil zlatega jubileja pa ga je Gospodar življenja poklical k sebi eno leto pred jubilejem.

Kakor v drugih samostanih tako smo tudi mi načrtovali samostanski izlet. Zaradi bolezni smo ga skrajšali na pol dneva. Podali smo se prek meje, kjer smo ob 8. uri imeli mašo ob grobih hrvaških mučencev - žrtev komunističnega nasilja. Kraj se imenuje Macelj in samo naselje pa Lepa Bukev. V grapi, za tem naseljem, je bilo pobitih najmanj 13.000, v glavnem mladih. Tukaj je bilo pobitih tudi 21 duhovnikov in redovnikov. Cerkev in spominsko obeležje je tik ob magistralni cesti Gruškovje-Krapina in spada v župnijo Džurmanec. Splača se obiskati ta kraj. Tako lahko obudimo spomin tudi na slovenske »klavnice«, in to največje v vsej zgodovini našega naroda, ki so jih povzročili naši komunisti. Pri tem lahko iskreno molimo za Božje usmiljenje za tiste, ki so to povzročili in tudi za tiste, ki so pretrpeli mučeništvo, v kolikor ti še potrebujejo našo pomoč.

Ko smo prispeli v Lepo Bukev, sem se spomnil rane mladosti, ko je ata nekoč pokazal na to grapo in rekel, da je v njej bilo pobitih na tisoče ljudi. Človek se preprosto lahko zgrozi, do kod seže člo-

veška hudobija, ki zanika Boga!

Vsem v provinci in izven nje iskren haloški pozdrav!

p. Benjamin Mlakar

Minoritski samostan Matere Božje

Praznovanje velike noči, ki je na Ptujski Gori običajno že v dokaj romarskem vzdušju, smo v soboto po veliki noči popestrili z župnijskim romanjem. ŽPS je za letošnje romanje predlagal Piran in še kam. Pri sv. Frančišku smo obhajali najsvetejše skrivnosti. Sledil je ogled multivizije, nato pa preprosto in okusno romarsko kosilo naše kuharice Magde. Kosilu v samostanski obednici so se z veseljem pridružili naši piranski bratje. Iskren boglonaj bratom za gostoljubje in domačnost! Sprehod po sončnem Piranu je bil ta dan že ves v jurjevem razpoloženju, kajti naslednji dan je bilo v Piranu žeganje. Župnik Zorko nas je popeljal skozi zgodovino in arhitekturne znamenitosti župnijske cerkve – piranske stolnice. Na romarski poti so sledile še zanimive postaje: Hrastovlje ter grad Socerb s sveto jamo v neposredni bližini.

Poseben dogodek v letošnjem velikonočnem času in Marijinem majniku je bilo praznovanje 100. obletnice fatimskih dogodkov, v petek, 12. maja, ter Marijafest naslednji dan. Fatimska Marija, ki od lanskega 13. oktobra – tedaj je bila na Gori zaključna slovesnost romanja milostnega kipa – domuje tudi v naši baziliki, je ob 100. jubileju zraven številnih romarjev privabila kar pet škofov. Praznovanje – nanj smo se pripravljali pet prvih sobot – je imelo tem globlji pomen, saj smo bili ta večer s Fatimo na »isti valovni dolžini« – v duhu povezani s papežem Frančiškom pri vigiliji in naslednji dan, ko je med svetnika prišel dva fatimska pastirčka, Hijacinto in Frančiška. Odbor za posvetitev JMS ter domači župnijski sodelavci, predvsem bogoslužni, so skupno poskrbeli, da je bilo praznovanje doživeto, tako kot si Marija zasluži. Dobri Bog pa nam je naklonil lepo vre-

me. Kip premile fatimske Gospe so v procesiji ob spremstvu bakel dostojanstveno nosili letošnji birmanci. Nadškof A. Cvikel je v pridigi naglasil: »Obhajanje 100. obletnice fatimskih prikazovanj vidim kot priložnost in kot vabilo, da damo molitvi zopet vsaj nekaj izgubljenega prostora. S tem, če boste doma, v vaših družinah, molili, ne boste nič izgubili. Lahko pa bo vsa družina veliko pridobila, saj se bodo na ta način začeli poglobljati in utrjevati medsebojni odnosi, rasli bomo v veri in se notranje bogatili.« Za to enkratno slovesnost je bil prikrajšan naš gvardijan. Ravno v tistih dneh je na generalnem definitoriju v Rimu predstavil relacijo opravljene vizitacije hrvaške province.

Letošnji Marijafest je bil v znamenju trinajstice: 13. maja, na god Fatimske Matere Božje, 13. Marijafest; izšla je tudi zgoščenka s 13 pesmimi zadnjih treh Marijafestov. Številka 13 je tukaj seveda brez kančka vraževernosti. Je pa to sozvočje številčk čudovito uglasilo srca tako nastopajočih kakor tudi poslušalcev za hvalnico Mariji in Bogu. Posebna zanimivost pa je ta, da se je ta »fatimski« Marijafest zgodil natanko 60 let po ponovnem odprtju ptujskogorske cerkve za bogoslužje (13. maja 1957, ob 17. uri popoldne), potem ko jo je leta 1951 takratna oblast zaprla.

7. velikonočna nedelja je za Ptujsko Goro »uraden« začetek romarske sezone. Ta dan priromajo romarji iz Loč pri Poljčanah, zato se imenuje »ločko romanje«. Župnija Loče že preko 200 let zvesto

roma na Ptujsko Goro in tako ohranja romarsko tradicijo, z njo pa seveda tudi vero. Romarji iz Loč, in tudi drugi, so lepo napolnili baziliko in navdušeno prepevali. Precej se jih je pripeljalo s kolesi, nekateri pa so tudi priromali – peš.

Šmarničarji so bili letos zelo vztrajni, gotovo tudi zaradi birme in obhajila. Predvsem pa jih je pritegnila zgodba Urške Ferligoj in nastanek Svetogorske cerkve. Pridno so sodelovali: molili, peli, igrali instrumente. Ob naraščajočem zanimanju za Urškino zgodbo in Skalnico, se je porodila želja, da bi ta kraj tudi videli. Čeprav ni ravno blizu, smo v soboto, 10. junija, sicer v manjši skupini (»sveti ostanek«) poromali na Sveto Goro in na lastne oči videli ... Nekateri so pač ostali doma – na rojstnih dnevih. Prednost manjše skupine pa je bila, da smo lahko podaljšali pot v Goriška Brda in v Lipico. Otroci so bili navdušeni pa tudi hvaležni. »Pater, hvala za prevoz in za tako lep dan,« je dejal prvoobhajanec Luka.

Sveto Trojico je na njen praznik z ubranim, lahko rečemo dovršenim petjem, pod vodstvom profesorice Damjane Božič Močnik počastil duhovniški oktet Oremus. S svojim vernim petjem so nas »go-

spodje« pritegnili v objem Troedinega in Marijino varstvo. Izzvenelo je kot darilo bratom minoritom za 80. let prisotnosti in dela na Ptujski gori (škoda, da ni še kdo od naših bratov tega doživel).

Radosten dogodek je bil podelitev službe izrednega delivca obhajila. Skupaj z drugimi iz nadškofije sta ga na predvečer praznika SRT v mariborski stolnici prejeli gorski faranki Anica Lamperger in Marta Veg. Čestitamo!

Ob omenjenih dogodkih potekala redna župnjska in romarska pastoralna ter z njimi povezana praznovanja: birma, obhajilo srečanje starejših idr. Življenje in delo občasno otežujejo putika, sladkor, leta. Obnovitvena dela v samostanu gredo po načrtu, le z malim časovnim zamikom. Tu in tam nas obiščejo nepridipravi; upamo, da jih bo odslej motil videonadzor.

Ko zaključujemo verouk in pastoralno leto, se hkrati že intenzivno pripravljamo na 80-letni jubilej in praznik »šentvoršco«. Ob tej priložnosti bo izšla knjiga Bratje minoriti 80 let na Ptujski Gori; tudi Šentvoršce, letos z zakonsko-družinsko tematiko. Prirčno vas vabimo na praznovanje 30. junija ter 1. in 2. julija. Nato pa vam želimo prijetne počitniške dni.

v imenu gorskih bratov
p. Martin

Minoritski samostan bl. Antona M. Slomška

Spoštovani sobratje in drugi bralci naših Sporočil, sončen pozdrav iz olimskega samostana.

Pred zasluženimi počitnicami bi vam radi na krat-

ko predstavili naše delo in življenje od velike noči pa do praznika Svetega rešnjega telesa in krvi, ko se z Jezusom v monštranci podamo med naše vrtove, vinograde in domove, da jih izročimo v Božje varstvo. Takole se je dogajalo te mesece v olimski fari.

V tednu pred tiho nedeljo smo imeli v našem romarskem domu srečanje naših bratov na področnem kapitlju, ki se ga je udeležil tudi provincial Milan Kos. Najprej so imeli v kapeli križev pot, nato pa premišljevanje p. Tazicija Kolenka. Srečanje, na katerem so bratje razmišljali o sv. mazičenju, bolezni in smrti, smo končali pri skupnem obedu.

V tednu pred velikim tednom smo se odločili, da obnovimo pot, ki pelje od gasilskega doma do podružnične cerkve sv. Filipa in Jakoba v Selah. Pot je narejena iz cementnih tlakovcev, ki so se po tolikih letih razlomili in močno poškodovali. Zato je bilo na seji ŽPS sklenjeno, da se letos pred veliko nočjo pot obnovi. Delo so prevzeli naši požrtvovalni farani sami. Ob teh delih so okrog cerkve posekali tudi nekaj poškodovanih in starih dreves. Ker je na cvetno nedeljo blagoslov butaric, oljk in zelenja vedno pri križu pred gasilskim domom, je tako procesija že šla do cerkve po obnovljeni poti.

Veliki teden je tudi v Olimju minil v pripravi okolice in notranjosti cerkve na velikonočne slovesnosti. P. Jože je že kosil travico, iz občine so nam poslali in postavili na robu trate pred vhomom v samostan ličen pepelnik, možje so postavili božji grob, žene pa očistile cerkev. Dnevi so bili lepi in sončni, le na veliko soboto zjutraj, ko smo imeli blagoslov ognja na dvorišču, smo v rokah držali dežnike. A to ljudi ni zmotilo, po ogenj jih je prišlo čez 30, tako mladih kot tudi starejših. Tudi blagoslovi jedil so bili zelo lepo pripravljene, s kratkim bogoslužjem ob Božjem grobu. Za te dni smo imeli med sabo iz samostana sv. Petra v Ljubljani tudi našega br. Klemena Slapšaka. Velikonočno jutro je bilo svečano. K vstajenjski procesiji je prišlo veliko število faranov, mnogo jih je bilo tudi od drugod, tako da je bila procesija po vasi ob čudovitem

petju naših pevcev zelo slovesna. Tudi vreme nam je bilo naklonjeno. Ko smo se vračali proti cerkvi, se je izza Imenske gorce že začelo svetlikati sonce. Ves dan je bilo tudi veliko gostov, tako v cerkvi kot v lekarni. Po kosilu pa nas je obiskala nevihta in je kake pol ure lilo kot iz škafa. Bo zato boljši pridelek, saj je sam Zveličar z dežjem blagoslovil našo zemljo.

Za konec velikonočnega tedna smo sprejeli v romarski dom skupino starejših, ki jih je na duhovno prenovo pripeljal p. Jože Osvald. Velikonočni teden smo v kapeli začeli tudi z devetdnevnicco v čast sv. Duhu za uspeh duhovnega kapitlja.

Obisk romarjev in turistov se je v tistih dneh zelo povečal, saj so velikonočne praznike izkoristili ruski gostje, ki so letos skupaj z nami obhajali veliko noč. Prav tako je bilo veliko italijanskih gostov.

Kmetje in vinogradniki pa so bili v tem tednu prikrajšani za letošnjo dobro letino. Dva dni zapored je bila noč zelo mrzla, temperature so padle pod ničlo, tudi do -5 stopinj in tako je bil uničen pridelek zgodnje zelenjave, orehov, tudi sadja, pa tudi v vinogradih bo jeseni manj pridelka.

Preden so odšli naši bratje na duhovni kapitelj na Ptuj, so prišli z RTV Slovenija na snemanje oddaje o našem samostanu, redovnikih minoritih, njihovem poslanstvu in delu. Za medije je še posebej zanimivo Olimje, ki je povezano s staro lekarniško dejavnostjo v času patrov pavlincev. Naši bratje to delo nadaljujejo v veliko veselje in zadovoljstvo mnogih bolnikov od blizu in daleč. Naše delo z rožicami postaja cenjeno in poznano širom Evrope. Ta dejavnost sicer ni naša prioriteta, a kljub temu se nam zdi prav, da s svojim znanjem in delom z zdravilnimi zelišči, ob skrbi za duhovno zdravje župnije, skrbimo tudi za dobro telesno počutje naših vernikov in obiskovalcev.

Marijin mesec maj je bil ves v znamenju lepih spominov na otroštvo, ko smo se vsak večer zbirali ob majniški Kraljici, prepevali in molili in se pripravljali na praznik prvega sv. obhajila ali na zakrament sv. birme.

V Olimju je maj že v znamenju številnih romarjev in turistov, ki si prihajajo ogledovat biser olimski, to je našo cerkev, staro lekarno in veličasten grad, kjer zdaj že 27. leto domujejo patri minoriti. Da je vse kot »iz škatlice«, poskrbimo patri skupaj s pridnimi sodelavkami, ki so kot čebelice, vedno pripravljene pomagati in poskrbeti za lepoto vrta, okolice, cerkve in lekarne.

A tudi romarski dom sv. Jožefa, naša nova pridobitev za duhovno poglobljanje posameznikov in različnih skupin, mora biti vedno urejen in pripravljen. Topli majski dnevi so tudi letos k nam pripeljali že vrsto skupin na duhovne vaje ali le kratek odmik od vsakdanjega življenja. Tako je bilo tudi za vikend pred nedeljo dobrega pastirja. Med nami je bila skupina zakoncev z otroki iz Goriških Brd. Pri naši župnijski sv. maši so njihovi otroci zaigrali na kitare in zapeli na čast majniški Kraljici pa tudi vsem nam v spodbudo in veselje.

Začelo pa se je tudi obdobje poročnih slavij, ki bodo od tega meseca pa do pozne jeseni naša stalnica ob sobotah. V tako lepi cerkvi, ki nagovarja verne k ljubezni in zvestobi do Boga in bližnjega, je lepo dati obljubo za zvesto ljubezen celega življenja.

V petek, 12. maja, smo v romarskem domu gostili poslanca Nsi, g. Jerneja Vrtovca, avtorja odmevne knjige o življenju in delu nekdanjega ljubljanskega nadškofa in metropolita dr. Alojzija Šuštarja. Poslanec Jernej Vrtovec je v več kot enournem predavanju predstavil lik moža, ki je v času nastajanja slovenske države odigral eno najpomembnej-

ših vlog pri osamosvajanju slovenskega naroda iz tisočletnega hlapčevanja večjim in tujim državnim tvorbam. Predstavil je lik Slovenca in škofa, ki je s svojim delom pripomogel, da danes slovenski narod svoboden živi v svoji državi.

Sredi Marijinega meseca maja sta nas prijetno presenetila br. Klemen in br. Rufin, ki sta na ogled samostana in cerkve pripeljala ministrante. Lepi spomini na obisk v samostanu, prijazni in gostoljubni patri, lepota cerkev in okolja, vse to lahko pozneje mlade pripelje tudi do redovniškega poklica.

V nedeljo, 14. maja, smo v Olimju obhajali praznik prvega sv. obhajila. Prvič je prejelo Jezusa v svoje srce 8 otrok, ki obiskujejo verouk v Olimju. Slovesnost so s svojimi recitacijami polepšali tudi mladi animatorji. Prvoobhajanci so se po sv. maši s svojim starši in sorodniki ustavili še v dvorani romarskega doma, kjer so prejeli male darove in skupaj zaužili prvoobhajilno torto.

Ker je naša župnija zelo majhna po številu duš, pa tudi sosednje župnije niso velike, je že nekaj let med duhovniki dogovor, da se birmanska slovesnost obhaja vsako leto v različnih župnijah, kamor pridejo birmanci tudi iz sosednjih župnij. Letos smo se srečali ob škofu Stanislavu Lipovšku v Olimju. Naši štirje birmanci so se skupaj z mladimi iz župnij Podčetrtok, Sv. Ema in Buče pripravljali na prihod sv. Duha s tridnevnicco. Zadnji dan tridnevnice jih je obiskal tudi škof birmovalec, dr. Stanislav Lipovšek, ki je na »spraševanje« povabil tudi njihove starše in botre. Ker imamo v Olimju letos tudi redno škofovo vizitacijo, se je škof Stanislav najprej srečal z našimi brati v samostanu, nato pri sv. maši s farani in po maši še s člani ŽPS in drugimi župnijskimi sodelavci. Slovesnost sv. birmine je bila v nedeljo, 21. maja. Škof je bil prijetno presenečen nad birmanci in je javno pred vso cerkvijo, ki je bila polna faranov vseh treh župnij, slovesno izjavil: »V teh mladih je res dober potencial. Upamo samo, da ga bomo znali prav oblikovati tudi za naprej.«

Junij je ves v cvetju, naš vhod v zeliščni vrt je kot mlada nevesta, okrašen s šopki najlepših vrtnic. Vreme nam je naklonjeno in vse dneve imamo velik obisk, še posebej otroških skupin z učitelji iz vse Slovenije in tudi mnogo gostov iz Italije. Vsi se ne morejo načuditi lepoti tega majhnega, a lepega koščka slovenskega raja pod Triglavom.

V sredo, 7. junija, se je ob oltarju Olimske Matere Božje okrog 60 duhovnikov celjske škofije skupaj s svojim škofom Stanislavom Lipovškom zahvalilo Bogu in Mariji za dar mašniškega posvečenja (dies sanctificationis). Po končani sv. maši, ki so se je udeležili tudi nekateri naši župljani, je sledilo prijateljsko srečanje ob dobrotah, ki so nam jih pripravili domači patri minoriti ob sodelovanju podčetrškega župnika in dekana Jožeta Rogača.

Na junijski seji ŽPS so se člani pogovarjali tudi o dnevu, ki naj bi ga družine naše župnije preživele v skupnem druženju pri sv. maši in nato na Belinovem vrtilčku, zadaj za romarskim domom. Ker je lani ta dan zelo lepo uspel in je prišlo na srečanje veliko družin naše male župnije, so se strinjali, da ta srečanja postanejo tradicionalna. Med sabo so si naložili potrebna opravila in organizacijo prepustili p. Ernestu. Tako smo se ob lepem sončnem vremenu na nedeljo 10. junija zbrali najprej pri župnijski sv. maši, po njej pa nadaljevali naše druženje na vrtu za hišo romarskega doma. Ob dobri hrani in pijači je bilo vsem lepo, pogovor med župljani je stekel o tem in onem, vsi pa so bili edini v tem, da so nam takšna srečanja dobrodošla in potrebna.

Z njimi gradimo medsebojne prijateljske vezi in se utrjujemo v spoznanju, da nam je v veliko pomoč in oporo živa župnija, ki nosi v sebi sporočilo globoke vere, iskrene dobrote, prijateljstva in veselega upanja.

Ostane nam še iskren pozdrav za vse brate in povabilo, da nas v teh poletnih mesecih obiščete in preživite z nami nekaj uric v prijetnem druženju in bratski skupnosti.

p. Jože Lampret in sobratje

Minoritski samostan sv. Maksimilijana Kolbeja

Poletje je zaznamovano z dopustom in počitnicami. V tem času si želimo odpočiti od vsakdanjih obveznosti. Nekateri boste preživeli počitniške dneve ob toplem morju, nekateri boste obiskali sorodnike ali pa si nabrali novih moči za delo v skritih koticah neokrnjene narave, daleč od tokov množičnega turizma. Nekateri pa boste preživeli čas tudi ob branju kakšne knjige ali Sporočil minoritske province. Pomembno je, da se odpočijete duševno in telesno pa tudi duhovno.

Od velike noči do začetka poletja je bilo zelo pestro. Tudi v naši samostanski skupnosti in pri našem poslanstvu so dogodki, ki so vredni naše pozornosti. Najbolj pomembno je, da smo odrešeni. Velikonočni prazniki so nas ponovno opozarjali na to veliko skrivnost. Praznik našega odrešenja je bil zaznamovan z obredi, ki nas spominjajo, s kakšno krvjo smo bili

odrešeni. V naših samostanih in župnijah (bolniška župnija, Javor, Prežganje in sv. Peter) smo se trudili, da bi vernikom ponudili bogato duhovno hrano, ki jih bo pripravila na praznovanje velikonočnih praznikov. Patri smo bili prisotni v cerkvi in v spovednici. Verniki so imeli možnost pristopiti k zakramentu ozdravljenja (sv. spoved), k mizi Božje besede in eucharistije. Obredi velikonočnega tridnevja so bili dobro obiskani in verniki so lepo sodelovali. Veliko noč smo praznovali z notranjim veseljem. Ljudem smo želeli posredovati veselo novico, da so odrešeni, da se jih Bog veseli in da so vrata cerkve vedno odprta. Tudi aprilsko vreme nam ni nagajalo in smo šli ven z velikonočno procesijo.

Mimo gradbenih del skoraj ne gre. Od konca letošnjega aprila so mansardne sobe (3 sobe s kopalnico in čajna kuhinja) v novem delu našega samostana dokončane. Lepo se zahvaljujemo provincijskemu vodstvu za finančno pomoč pri dokončanju omenjenih del. Prostori so namenjeni študentom, ki rabijo stanovanja za čas študija v naši prestolnici. Za več informacij v zvezi s tem se lahko obrnete na patra provinciala ali našega gvardijana.

Pri sv. Petru smo ves majnik ob 18.00 uri izpostavili Najsvetejše in molili rožni venec in litanije Materne Božje. Šmarnična pobožnost (večerne šmarnice za otroke) je bila zelo dobro obiskana. V Javoru, Na Prežganju in pri sv. Petru smo obhajali tudi slovesnost prvega sv. obhajila, ko so otroci iz 3. razreda prvič pristopili k sv. obhajilu. 28. maja smo imeli v ljubljanski župniji tudi slovesnost sv. birmе. V času birmanske devetnevnice smo prosili Svetega Duha za blagoslov in duhovne darove (sedem darov), da bomo kot zreli kristjani živeli svoj krščanski poklic. Bolniška župnija živi. Pater Dani skrbi za bolniško pastoralo in duhovno oskrbo bolnikov in medicinskega osebja. Veliko dela opravi in ga občudujemo, saj je vedno dobro razpoložen in z veseljem pomaga. P. Danilo se trudi, da bi uskladi vse resničnosti naše samostanske skupnosti. Na pastoralnem področju z veseljem pomaga v naših župnijah in tudi župnikom, ki prosijo za pomoč. P. Janko, podeželski župnik, z veseljem »zapusti« Ljubljano in njen vrvež, da z veliko

vnemo skrbi za pastoralno življenje župnij in delovne doma duhovnih vaj na Prežganju. Tudi profesor na Teološki fakulteti p. Andrej Šegula ima svoje obveznosti: redna predavanja, pogovore, pomoč, razna srečanja, izpite... Bogoslovca (br. Klemen in br. Vladimir) sta zelo prisotna v življenju našega samostana in liturgičnem dogajanju naših župnij. Z veseljem pomagata in se trudita živeti bratsko življenje. Kaj več pa vam bosta sama zaupala.

Sredi meseca maja je bil v našem samostanu apostolski nuncij v Republiki Sloveniji. Nunciatura je na področju šempetrske župnije in spodobilo se je, da povabimo v našo samostansko skupnost vatikanskega predstavnika v naši državi. Srečanje je bilo prijetno in kosilo praznično.

Na koncu maja se je p. Andrej Šegula srečal z Abrahamom. V skupni molitvi smo prosili Boga naj ga ohrani zdravega na duši in telesu in naj blagoslovi njegovo življenje in poslanstvo. Pri skupni mizi smo nazdravili in mu zaželeli veliko sreče v redovniškem in duhovniškem poklicu.

Pastoralno leto gre proti koncu. Pri nas smo verouk zaključili prvo nedeljo v juniju. V kratkem bodo na vrsti tudi vse ostale župnijske skupine. Delo je bilo naporno in katehetska srečanja pestra. Bog daj, da bi naša setev obrodila bogate sadove za večnost! V ime-nu vseh bratov vam želim prijetne počitnice, doživet dopust in vse dobro! Bog vas blagoslovi!

p. Cristian Balint

KAPITELJ VSEH KAPITLJEV – GENERALISSIMO

*Frančiškovi bratje za skupno pot,
Gospod, stori, da bomo odpustili to,
česar ne moremo odpustiti.
Tega, kar mi ne vemo oprostiti,
Ti, Gospod, stori, da oprostimo.*

Nekaj predhodnih opomb

Naš Gospod Jezus Kristus je molil k Očetu za edinost ... da bi bili vsi eno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bi bili tudi oni v naju, da bo svet veroval, da si me ti poslal (Jn 17, 21). Neprestana želja in čuječa skrb serafskega očeta Frančiška je bila, vzdrževati med bratil vez edinosti, da bi zadovoljni živeli v naročju ene matere tisti, ki so bili pritegnjeni z istim duhom in rojeni od istega očeta ... (prim F.F 778).

V Frančiškovem mestu Assisiju se je že pred časom med brati porodila želja, da bi Frančiškovi bratje vseh treh redov na primeren način – obogateni z znamenji časov – praznovali 500. obletnico bule ITE VOS (1517–2017).

Ta želja in sanja mnogih Frančiškovih bratov skozi stoletja je v Frančiškovi Umbriji padla na rodovitna tla, močno so jo podprli trije generalni ministri in vsi škofje Umbrije. Ideja je zorela in se spreminjala v realnost kar nekaj let – poseben organizacijski odbor, sestavljen iz bratov vseh treh redov, ki sta ga močno podpirala kustus Sacra Conventa in kustos Marije Angelske. Že v letu posvečenega življenja je skupina 12 bratov, po 4 iz vsakega reda, peš poromala v Rim, kar je imelo tukaj velik odmev. Lani smo bratje skupaj praznovali asiški odpustek v Porcjunkuli – vsi ti večji in mnogi manjši dogodki so Frančiškove brate v Umbriji vodili do skupnega kapitlja, da bi sami sebi, sobratom in današnjemu svetu pokazali in dokazali, da je ljubezen najmočnejša, da je odpuščanje mogoče, da je razdeljenost možno preseči in zaživeti v edinosti.

Na kapitlju – kot boste razbrali v nadaljevanju, ni bilo besed o združevanju ampak zbliževanju – o možni in mogoči skupni poti, ki smo jo na simboličen

način začeli – ponekod po svetu pa jo bratje že dejansko živijo. Samo Bog ve, kam, kako daleč ... nas bo vodila ta pot. Vse je odvisno od njegovega blagoslova, od Svetega Duha – Gospoda, ki oživlja, in naše odprtosti za svete navdihe ... Ob udeležbi na generalissimu sem močno doživljal klic, da bi o generalissimu morali začeti razmišljati tudi v Sloveniji, ki je tako razdeljena, da potrebuje za spravo in sožitje močne zglede ...

Opogumljen s to mislijo in izkušnjo kapitlja vam posredujem ta skromni zapis, ki nikakor ne more zajeti bogatega dogajanja tistih dni – lahko pa spodbudi k razmišljanju in novim odločitvam.

1. dan

RAZVESELITI SERAFSKEGA OČETA

Pri sv. Damijanu je bilo zbirališče bratov, ki so bili po službi določeni ali pa dodatno izvoljeni za prvi Generalissimo, ki se je odvijal v kapucinskem samostanu Oasi San Francesco v Folignu od 29. maja do 2. junija – z zaključkom v Sarco Convento v Assisiju. Sam sem bil član kapitlja »po službi« kot definator kustodije Sacra Conventa.

Pod križem pri sv. Damijanu so zadonele hvalnice bratov kapitularejev, nato pa se je pisana kolona bratov, oblečenih v tri različne vrste in barve habitov, podala na romarsko pot proti 16 km oddaljenemu Folignu. Število romarjev so še povečali naši novinci iz Sacra Conventa in frančiškanski od sv. Damijana. Nekaj starejših in betežnih bratov pa se je podalo na pot z avtomobili. Med njimi sem na svojo veliko žalost bil tudi sam, saj se v zadnjem času soočam z bolečinami v desnem kolenu.

Na cilju v Folignu me je pričakal širok nasmeh p. Štefana Kožuha, vikarja kapucinskega reda, ki je skupaj s svojim generalnim ministrom prišel na Generalissimo. Na kapitlju sta bila ves čas navzoča tudi frančiškanski in minoritski generalni minister s svojima vikarjema.

Na prvem uvodnem srečanju v veliki avli so bile seveda najprej predstavitve bratov. Vsak je povedal nekaj besed, nekateri tudi svoj pogled na dogajanje, svojo vizijo ... Jaz pa sem se spomnil, kako nas je pred skoraj 40 leti + p. Maks popeljal bogoslovce (predvsem tiste, ki smo se pripravljali na slovesne

zaobljube), skupaj nas je bilo kakih 15 iz vseh treh klerikatov, v Assisi in na nekatere Frančiškove kraje. Bivali smo v Svetem samostanu in tu in tam je bilo slišati komentarje takratnih asiških bratov: »Questi sono mati ...« (Ti so nori).

Ne v Assisiju, ne pri Mariji Angelski, ne na La Verni si niso mogli predstavljati, da je nekje na svetu kraj, kjer vsi trije redovi živijo v miru, še več, sodelujejo, so povezani, se spoštujejo in sodelujejo že pri vzgoji.

Spomnil sem se tudi, da sem kot tajnik takratne Frančiškove konference doživljal, kako se je vse načrtovalo skupaj, od ljudskih misijonov do izdajanja frančiškove literature. V najlepšem spominu so mi ostale duhovne vaje, ki so bile tudi skupaj načrtovane kar nekaj let – odvijale so se v samostanih različnih obedienc in so nanje prihajali bratje iz vseh treh redov (nobeden od redov ni imel »še svojih« duhovnih vaj). V tistih časih sem sam pri sebi razmišljal, da bi mala Slovenija lahko bila zgled – model sobivanja Frančiškovih bratov za ves svet ... Kot pa se rado v življenju zgodi, se je pozneje naredilo korak, dva nazaj, a Gospodov duh deluje, kjer hoče in kakor hoče – tukaj in sedaj vidim in doživljam velik zgodovinski korak naprej.

Tako so pripravo in sklic srečanja ocenili tudi umbrijski škofje, ki jih je vseh šest prišlo na uvodno srečanje, na čelu s kardinalom iz Peruggie, Bassettijem, ki je pred kratkim postal predsednik italijanske škofovske konference. Pri skupni maši je med pridigo dejal: »Province Frančiškovih manjših bratov vseh treh obedienc, zbrane pri obhajanju 500-letnice bule »Ite vos« se želijo bratsko pogovarjati in se soočiti z bratskim in evangeljskim življenjem v Umbriji, da bi bolje služili krajevni in vesoljni Cerkvi. Pozneje pa je še s ponosom dejal, da je tudi sam že od mladih let Frančiškov tretjerednik.

Pri srečanju v veliki avli pa so škofje povedali zanimive stvari, so res pravi pastirji z veliko skrbjo za zaupano jim čredo in s pogledom v prihodnost, ki bo po njihovih besedah, sedaj se že vidi, popolnoma drugačna. Jasno so povedali, da bi bila Umbrija brez dveh oltarjev: Norcie, kjer je bil doma sv. Bendikt in kjer se je rodilo vodilo »moli in delaj«, in Assisija, kjer bil doma Frančišek, navadna italijanska po-

krajina. Toda prav Frančišek in Benedikt in vsa ta duhovna in tudi kulturna dediščina, vse to tej deželi daje dodatne zadolžitve, a tudi dodatno moč in dodatne izzive za jutrišnji dan. Škofje so naglasili, da je danes več kot jasno, da redovniki – Frančiškovi bratje – nismo poklicani, da bi delali na župnijah, čeprav se to še marsikje dogaja, ampak smo poklicani, da bi živeli svojo karizmo v svetu in med svetom, ki bo po njihovih besedah »že jutri« misijonski ... Na koncu so izrazili veliko veselje in zadovoljstvo za ta kapitelj, ki pomeni nov začetek. V tem smislu je tudi zaključil asiški škof Domenico, še poln vtisov od odprtja novega svetišča Della spogliazione, in poudaril, da bomo manjši bratje, kakor mladi Frančišek, morali marsikaj sleči, marsikaj odložiti, vendar tudi obleči, sprejeti nove stvari, ki jih naklanja Gospod v svoji previdnosti ...

2. dan

PODELITI PREJETO ODPUŠČANJE

Drugi dan skupnega bivanja in dela na kapitlju je bil simboličen in pretresljiv hkrati. V jutranjem delu po skupinah smo zavzeto in v pravi bratski slogi iskali odgovore na izzive časa in možnosti skupnih ciljev. Moderator p. Brayan iz Frančiškovega reda, rojenega v anglikanski Cerkvi (kasneje je cel red prestopil v katoliško vero), umirjen in izjemen, je takole povzel naše zavzeto delo: » /.../ vi ste že zedinjeni ... vidijo se vaši napor in vaši skupni koraki, krenili ste na pot, Bog že ima kaj blagoslavljanja in samo on ve, kam vas bo pripeljal ...«

Nato so provincialni ministri umbrijskih provinc predstavili svoje videnje, svoje možnosti ter že storjene korake. Novi provincial minoritske province sv. Frančiška (centralna Italija), ki je na zadnjem kapitlju združil pet provinc, je povedal, da so ob kapitlju in združevanju zaprli 22 samostanov!!! – a za ohranitev redovniškega življenja in karizme ni bilo druge poti. S podobnimi problemi se ukvarjajo vse province in povsod se odločajo za manjše število samostanov – tako da bodo bratje lahko normalno živeli in delovali. Prevelika obremenjenost z delom in različnimi zadolžitvami ter posledično nujna skrb za materialne stvari (cerkve, samostane drugo imetje ...) je smrt za duhovno življenje, za bratstva in za karizmo. Delo v

skupinah je potrdilo in podprlo možnost sodelovanja bratov različnih obedienc v Umbriji, predvsem v enem samostanu, v katerem bi živeli in delovali bratje vseh treh obedienc. Omenjala se je možnost interobediencialnega noviciata.

Pretrsljivo pa je bilo popoldansko spokorno in spravno bogoslužje, pri katerem so med drugim provincialni ministri in kustosi vseh provinc v imenu svojih bratov drug drugega prosili za odpuščanje z naslednjimi besedami: »Predragi brat, v imenu moje redovne družine te prosim, koliko največ lahko, za odpuščanje prizadejanih krivic ...« Eden drugemu so odgovarjali: »In jaz v imenu moje redovne družine darujem preprosto odpuščanje in te kot brata objemam.«

Nato je sledil pozdrav miru in sprave vseh navzočih bratov - veselju, objemanju in tudi solzam ni bilo konca.

3. dan

BRATJE V POSLUŠANJU

Tretji dan je poskrbel za novega gosta, in sicer profesorja ekleziologije na Gregoriani, Daria Vitalija, ki nam je spregovoril na temo »Skupnost Frančiškovihi bratov v Umbriji v luči Evangelium Gaudium«. Dodobra je pretresel kapitularne očete. Z jasno in preprosto besedo je orisal nekatere eklezialne težave, ki so prisotne znotraj Cerkve v sedanjem svetu, prisotne tudi znotraj redovnih skupnosti. Njegovo razlago in ponujene rešitve smo tako zavzeto poslušali, da je zmanjkalo časa za vprašanja.

Tega je bilo več pri popoldanskem delu, ko smo se zbrali ob okrogli mizi, ki so jo sestavljali naslednji gostje, vsi laiki: Andrea, mlad pričevalec iz Umbrije, sociolog De Masi in znana novinarka dnevnika Repubblica - Friderica, ki so nas s svojimi pričevanji izzvali, resnično presenetili in nam odprli oči, da smo nemara na varnem za samostanskimi zidovi nekoliko v zaostanku za dogajanjem v svetu. Sociolog De Masi nas je izzival z ugotovitvijo, da smo Frančiškovihi bratje danes dvakrat bogati: prvič smo bogati »po starem«, ko se je bogastvo (še) izražalo v lepih hišah, dobrih avtomobilih; »... tega vam ne manjka,« je ugotovil in dodal, da v svetu danes ne šteje več (veliko) materialno bogastvo, ampak je danes bogat tisti,

ki lahko pije čisto vodo, ki živi v čistem okolju, ki uživa gensko nespremenjeno hrano; » ... tudi tega vam ne manjka,« je med drugim ugotavljal. Zelo nas je pretreslo pričevanje novinarka Friderice, ki je tudi mama treh otrok in piše v črno kroniko največjega italijanskega dnevnika. Njena pričevanja o soočenjih z mafijo, grožnje z smrtjo, ki jih doživlja dan za dnem, pa vendar vztraja v tem poklicu, ker čuti, da je to njeno poslanstvo. Sledil je živahen pogovor, ki se je zavlekel do večerne molitve. Lepo in odrešilno je bilo na koncu vsega oditi v kapelo pred Najsvetejše in k večernicam.

4. dan

IZZIVI NEKEGA ZAČETEGA PROCESA

Mislim, da so vsi udeleženci kapitlja, z mano vred, že kar nestrpno čakali na nastop in besede generalnih ministrov. Kaj neki bodo povedali oni, ki najbolje poznajo življenje in delo bratov po vsem svetu. Prvi je v imenu vseh treh spregovoril trenutni predsednik konference generalov (vsako leto se menjajo na tem položaju), general bratov frančiškanov, p. Michael A. Perry.

Najprej se je v imenu ministrov zahvalil bratom vseh treh obedienc Umbrije za pogum in vizijo, ki so jo izkazali s pripravo tega kapitlja. Dejal je tudi, kar je povedal že ob prvem prihodu v Assisi na Frančiškovem grobu tudi sv. oče papež Frančišek, da bi bilo zedinjenje Frančiškovih redov veliko znamenje za Cerkev in za svet ...

Minister bratov minoritov, p. Marko Tasca, je navedel nekaj konkretnih primerov, kjer bratje vseh treh obedienc že skupaj živijo, delajo, načrtujejo, pričujejo ... Omenil je skupno pripravo misijonarjev v Bruslju, nato predstavil teološko fakulteto v Zambiji (Lusaka), združevanje frančiškovskih fakultet v Rimu, nastajanje novega medobediencialnega samostana v Sveti deželi (v Emausu), medobediencialnega samostana v Nairobiju in seveda podprl namero vseh Frančiškovih bratov, da bi tudi v Umbriji zaživelo mešano bratstvo. Dosedanji »rezultati« so povsod izjemno pozitivni.

Nadalje je poudaril, da smo vsi tukaj zbrani bolj karizmatiki kot pa juristi: ne vemo, kaj bo to pomenilo v pravnem pogledu, dejstvo pa je, da so prav ta

dan prokuratorji vseh treh redov dokončali neke vrste pravilnik za medobediencialne skupnosti. Krenili smo na pot – kako daleč in kam nas bo pripeljala, ve samo On, od katerega prihaja vsako dobro delo.

Generalni minister bratov kapucinov, fra. Mauro Jöhri, je izpostavil izjemno dobro sodelovanje generalnih ministrov, ki se večkrat na leto srečajo in rešujejo različne probleme. Prepričan je, da z medsebojnim sodelovanjem lahko pridemo do medsebojnega spoznavanja in tako do medsebojnega spoštovanja, ki je nujen pogoj za življenje v skupnosti.

5. dan

ZA SKUPNO POT V LJUBEZNI IN OZNANJEVANJU

Zadnji dan kapitlja se je odvijal v Sacro Conventu - Sala stampa. Na zaključno srečanje je prišlo še nekaj več bratov iz svetega in okoliških samostanov. Zaključna pričevanja bratov vseh treh redov so bila vesela, polna upanja in lepih navdihov – nekaj povzetek dogajanja z novimi vidiki – spoznanji: svet se izjemno hitro spreminja, to je realnost, ki ni odvisna od nas, vendar terja tudi naš razmislek. Na naši poti moramo iti naprej – vedno je nevarno ozirati se nazaj in jokati za časi »polnih loncev«. Preteklost je Gospodova. Danes moramo iskati poglobljene nači-

ne poti do Kristusa, ki moli, da bi bili vsi eno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bi bili tudi oni v naju, da bo svet veroval, da si me ti poslal. (Jn 17,21)

Naj omenim še intervent p. Štefana Kožuha, ki je na glas povedal idejo, ki jo že dolgo nosi v srcu; a to isto idejo je že prej gojil tudi naš + p. Mirko Veršič, da bi v Assisiju ali pod njim naredili velik preprosto urejen prostor za mlade, kjer bi se lahko zbirali z vsega sveta. Nekaj podobnega kakor Taizé (vendar ne tako, kakor je tam!). Seveda smo se na koncu vsi bratje kapitularji, pa še mnogi drugi bratje, ki so prihiteli iz umbrijskih samostanov (cca 200 bratov), zbrali v spodnji baziliki k slovesni sklepni sv. maši, ki jo je vodil nekdanji general frančiškanov, sedaj nadškof in msgr. José Rodríguez Carballo, tajnik kongregacij posvečenega življenja, ki je poudaril veliko veselje, ki ga doživlja, in vse brate povabil, da bi bili po besedah prebranega evangelija pravi »služabniki«.

Po sv. maši se je naša velika obednica v Sacro Conventu napolnila. Saj je res, da se napolni večkrat na leto, a tokrat je bila polna samo Frančiškovih bratov. Prelepo vzdusje, ki smo ga bili deležni, je v resnici odmevalo besede psalma: »Kako lepo in prijetno je, če bratje prebivajo skupaj«.

p. Janez Šamperl
iz Assisija

IZ VZGOJNIH USTANOV

Sveti Filip Neri je dejal: »Lenoba je najhujša kuga za kristjana. Vedno moramo biti s čim zaposleni.« Tudi v ponoviciatu je pestro, vedno se nekaj dogaja!

To pestrost bom skušal z nekaj dogodki osvetliti. Naj začnem kar s prvim dogodkom v mesecu maju, praznikom dela. Na ta dan sva se bogoslovca skupaj z magistrom ponovincev, s p. Danilom Holcem, zgodaj zjutraj odpravila na izlet v hribe; naš cilj je bil gozd Martuljek. Vreme nam je bilo naklonjeno. Povzpeli smo se do prvega žuborečega slapa, nato pa smo opazili tablo, ki je kazala bolj zahtevno pot do naslednjega slapa, kjer pa ni manjkalo klinov in vrvi. A nam je uspelo. Po vzponu smo se še okrepčali v planinski koči.

Drug dogodek, ki mi je ostal v spominu, je bilo romanje mladih redovnikov in redovnic. Zbrali smo se pri bratih salezijancih na Rakovniku. Odpravili smo se proti Zaplazu. Bilo nas je malo, a je bilo kljub temu prijetno; ni manjkalo smeha, pesmi, molitve. Romarska pot se je začela v gozdu pri križu, kjer so našli truplo blaženega Alojzija Grozdeta. Tam nas je pričakala domačinka, ki je obudila spomine na ta dogodek, prav tako nam je povedala, kaj vse so doživljali po vojni. Z različnimi občutki, ki so nas spreletavali ob poslušanju, smo se odpravili na pot. Na cilj smo prišli v treh urah. Kot se spodobi, smo romanje »okronali« s sv. mašo, nato pa je sledilo druženje – agape. Pot nas je vodila še na Veselo Goro in nato naprej v župnijsko cerkev v Šentrupertu, kjer nas je pričakal tamkajšnji župnik in nam jo je predstavil. Povabil nas je v župnišče, kjer nas je pogostil, prav tako po smo bili deležni čarovniškega trika, kjer nam je prikazal, kako razloži sv. Trojico.

Pomislim. Naslednji dogodek? Nagradni izlet z ministranti v župniji Sv. Peter – Ljubljana. Okrog osme ure smo se odpravili s samostanskega dvorišča. Napotili smo se proti Olimju. Med potjo smo se ustavili v Žalcu, kjer smo skupaj z ostalimi navijači pričakali Klemnovega brata Gregorja, ki se je udeležil ekstremne kolesarske dirke po Sloveniji – Dos-a. V Olimju nas je prijazno pričakal sam gvardijan samostana p. Franc Murko, ki nam je izčrpno predstavil samostan in župnijo. Po ogledu smo se okrepčali, nato nas je pot vodila v čokoladnico. Obiskali smo tudi domačijo br. Klemena, ogledali pa smo si še

zapuščeni rudnik svinca. Po ogledu je sledil piknik. Druženje je bilo prijetno in je hitro minilo. In že smo bili na poti proti Ptujski Gori, kjer se je odvijal trinajsti Marijafest. Med potjo od Ptuja do Ljubljane smo se ustavili še na kmetiji družine Murko, kjer so otroci spoznavali značilnosti le-te.

Zadnji dogodek, ki bi ga rad podelil z vami, je izlet, in sicer z veroučenci, ki so čez leto pridno prebirali knjige. Pot nas je najprej vodila v Logarsko dolino, kjer smo si ogledali slap Rinka, nato pa smo zavili še v pravljичno deželo. Ustavili smo se tudi pri sestrah Logar, kjer smo se okrepčali in poigrali.

To je samo nekaj utrinkov iz življenja ponoviciata – zanimivo, a ne? Skratka, vedno smo s čim zaposleni, a bližajo se že precej topli dnevi, ki kličejo tudi po oddihu.

Saj Jezus ve, da tudi mi potrebujemo oddih, saj je že svojih apostolom naročil:

»Pojdite sami zase v samotni kraj in se nekoliko odpočijte« (Mr 6,31). Pojdimo, četudi ne kam daleč, v naravo, in se naužijmo dehtečega življenja, ki kar kipi na vsakem koraku. Naj nas pospremi vonj vrtnic in kakšna desetka rožnega venca, saj oddih nikoli ni in ne sme biti priložnost za to, da pozabimo na Boga.

br. Rufin

IZ NAŠIH MISIJONOV

Danska - København

Lep pozdrav vsem, ki ste si v teh počitniških dneh vzeli čas in prebirate naša Sporočila. Tistim, ki jih soustvarjamo to še toliko več pomeni, saj vemo, da naš trud ni zaman. Še posebej pa dobro dene iskren in dobrohoten odziv na zapisano. Tako bi se rad iskreno zahvalil vsem, ki ste mi zaželeli Božje milosti in pomoči na moji misijonski poti. Še posebej pa iskrena hvala vam, ki me spremljate v svojih molitvah. Naj vam Bog, ki vidi na skrivnem, povrne. Kot bi rekli Danci »tusind tak!« tisočkrat hvala.

Kot sem vam v prejšnji številki Sporočil obljubil, vam bom tokrat posredoval nekaj utrinkov iz našega življenja. S p. Tomislavom počasi napredujeva v danščini in se boriva z mlino na veter, ko je potrebno pravilno izgovoriti kakšno besedo.

Po veliki noči sva se tako preselila v na novo obnovljene prostore nekó jezuitskega samostana. Škof nam je za potrebe našega misijona odstopil prvo nadstopje, ki ga počasi spreminjava v minoritski samostan.

Kot se spodobi za nove stanovalce hiše, sva pripravila večerjo in nanjo povabila generalnega vikarja in duhovnike, ki delujejo v naši župniji. Priznati moram, da nisva ne vem kakšna eksperta v kuhinji, ampak ko je potrebno, se pa znajdeva.

Imela sva tudi že prvega gosta, in sicer frančiškana, ki deluje v Belgiji in je po rodu iz Bosne. Spoznali smo se v Bruslju na tečaju za misijonarje. Po njegovi zaslugi sva tako še naprej odkrivala in raziskovala mesto, za katero si res morash vzeti čas.

Tudi v župniji sva vključena po svojih močeh. Rada priskočiva na pomoč,

Po veliki noči sva se tako preselila v na novo obnovljene prostore nekó jezuitskega samostana. Škof nam je za potrebe našega misijona odstopil prvo nadstopje, ki ga počasi spreminjava v minoritski samostan.

Kot se spodobi za nove stanovalce hiše, sva pripravila večerjo in nanjo

ko je ob nedeljah ali praznikih potrebno imeti kje mašo v angleščini. Sicer pa somašujeva pri danski maši in se tako počasi uvajava, saj nama je generalni vikar obljubil, da bova po počitnicah občasno že prevzela kakšno delavniško mašo.

Na sedmo velikonočno nedeljo sva se udeležila škofijskega romanja k Mariji v Åsebakken, ki je bilo svojevrstno doživetje. Najprej smo peščili 6 km po gozdni poti do samostana benediktink. Sledila je maša na prostem s škofom in duhovniki, potem pa je bil čas za kosilo in kratek odmor. Romanje smo zaključili s čaščenjem Najsvetejšega in z Marijansko pobožnostjo. Po tem pa smo Marijo v procesiji odnesli nazaj k sestram v samostan. To je škofijsko tradicionalno romanje, na katerem se vsako leto zbere okrog tisoč romarjev od blizu in daleč.

Najbolj sveža novica pa je ta, da sva 10. junija bila navzoča na mašniškem posvečenju, ko je škof Czeslaw Kozon posvetil v duhovnika poljaka iz vrst neokatehumenov. Teh je na danskem kar precej, saj imajo v Kopenhagnu zelo veliko in znano bogoslovje Redemptoris Mater. Posvečenje je bilo v naši katedrali sv. Ansgarja (Oskarja), ki je bil eden velikih misijonarjev srednjega veka in pričevalec za vero v skandinavskih deželah. Dancem je pogumno oznanjal krščansko vero in ustanovil misijonsko šolo, kjer so se vzgajali duhovniki za misijonsko delo. Življenjepisci pišejo, da je bil izrazito notranje usmerjen človek, a kljub temu ves predan službi bližnjemu. Ničesar ni storil nepremišljeno ali brez notranjega navdiha in bil vedno deležen razsvetljenja od zgoraj. Vsekakor lep vzgled in priprošnjik za vsakogar, posebej pa za nas, ki smo se podali na pot oznanjevanja in pričevanja za Kristusa.

Naj bo dovolj za tokrat. Vsem želim lepe počitnice, med poletjem pa se kaj vidimo.

p. Tomaž Majcen

ODMEVI

Srečanje ponovincev

Vsakoletno srečanje ponovincev Srednje Evrope, ki je vedno v velikonočnem tednu, je tokrat potekalo v Angliji. Predavatelj p. Christopher Shorrok OFM Conv je v predavanjih spregovoril na temo: Marija v zgodovini Frančiškoviških manjših bratov minoritov. Hkrati smo spoznali kraje kjer so se Frančiškoviški bratje nastanili ob prihodu v Anglijo že leta 1224 ter današnji Frančiškovski študijski center v Canterbury-ju.

Duhovni kapitelj

Duhovni kapitelj bratov minoritov je potekal od 25. do 27. aprila 2017 v minoritskem samostanu na Ptuj in na Ptujski Gori. Osrednja vsebina je bila: *Manjši Frančiškoviški brat in njegova pobožnost do Marije*.

Srečanje provincialnih ministrov Srednje Evrope v Nemčiji

Tokratno spomladansko srečanje provincialnih ministrov in predstojnikov ostalih jurisdikcij je potekalo v samostanu sester Franciškank v Nemčiji – Siessen, od 8. do 12. maja 2017.

Duhovne vaje

Ob koncu pastoralnega leta se je pod vodstvom p. Janeza Kmetca zbralo kar nekaj bratov na duhovnih vajah v romarskem domu v Olimju. Dnevi molitve, premišljevanja in razločevanja so bili priložnost za vsakega, da poglobi svoj vsakodnevni odnos z Bogom po vzoru sv. Frančiška.

